

Andrzej Wojciech Konopka

Kronika adwokatury : posiedzenia Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 40/7-8(463-464), 313-322

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

■ Posiedzenia Naczelnej Rady Adwokackiej

► Zgromadzenie Wielkopolskiej Izby Adwokackiej podjęło 25 maja 1996 r. uchwałę zarzucającą prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej oraz Naczelnej Radzie Adwokackiej zaniechanie działań zmierzających do zaskarżenia do Trybunału Konstytucyjnego znowelizowanego art. 87 k.p.c., jako niezgodnego z Konstytucją. W uchwale zażądano zwołania Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Adwokatury w celu odwołania Naczelnej Rady Adwokackiej oraz jej prezesa adw. Czesława Jaworskiego, a także zwrócono się do wszystkich rad adwokackich, by domagały się zwołania Nadzwyczajnego Zjazdu Adwokatury.

W związku z tą uchwałą Prezydium NRA skierowało do wszystkich rad adwokackich oraz członków NRA pismo następującej treści:

Warszawa dnia 30 maja 1996 roku

W związku z uchwałą Wielkopolskiej Izby Adwokackiej z dnia 25 maja 1996 r. uznającą, iż niepoddanie przez Prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej pod obrady NRA uchwały Okręgowej Rady Adwokackiej w Poznaniu – postulującej wystąpienie przez NRA do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o stwierdzenie niezgodności z konstytucją art. 87 k.p.c. – stanowi sprzeniewierzenie się interesom adwokatury polskiej oraz jest lekceważeniem zasad demokracji korporacyjnej, Prezydium NRA stwierdza co następuje:

Bezprecedensowa w historii polskiej adwokatury uchwała Wielkopolskiej Izby Adwokackiej została podjęta wbrew oczywistym faktom. Sprawa nowelizacji art. 87 k.p.c. była wielokrotnie omawiana na plenarnych posiedzeniach NRA, Prezydium NRA oraz wielu zgromadzonych izb.

Początkowo wniosek posła Kazimierza Pańtaka nie uzyskał akceptacji komisji sejmowych. Sytuacja uległa zmianie w toku prac komisji 12 grudnia 1995 roku, kiedy to Komisja Sprawiedliwości i Praw Człowieka oraz Ustawodawcza mimo sprzeciwu przedstawiciela NRA, przedstawicieli Krajowej Rady Sądownictwa i Biura Legislacji Kancelarii Sejmu zaakceptowała projekt nowelizacji art. 87 k.p.c.

W czasie tego posiedzenia Prezes Krajowej Rady Radców Prawnych złożył oświadczenie, że „... kwestia, w jakich dziedzinach prawa radca prawny może pełnić funkcję zastępstwa procesowego, w jakich rodza-

jach spraw, powinna być uregulowana i będzie niewątpliwie uregulowana w ustawie korporacyjnej, zawodowej, określającej te zakresy”.

Po nowelizacji przez Sejm art. 87 i innych k.p.c. przez Naczelnej Rady Adwokackiej adw. Czesław Jaworski pismem z 10 stycznia 1996 roku wystąpił do Marszałka Senatu z wnioskiem o wprowadzenie poprawki do art. 87 k.p.c. przez nieuzupełnianie tego przepisu o słowa: „i radca prawny” albo przez uzupełnienie uchwalonej zmiany słowami: „w granicach obowiązujących ustaw”. W piśmie tym, opublikowanym w „Palestrze” nr 3–4/96, zwrócono uwagę na sprzeczności między ustawami oraz na możliwość zaistnienia negatywnych społecznych konsekwencji związanych z dopuszczeniem do zastępstwa osób fizycznych prawników nie będących adwokatami, a za tym nie w pełni do tego przygotowanych.

Według informacji uzyskanych z Kancelarii Marszałka Senatu, pismo Naczelnej Rady Adwokackiej zostało przekazane do Komisji Inicjatyw i Prac Ustawodawczych oraz do Komisji Praw Człowieka i Praworządności. Stanowisko NRA na forum Senatu prezentowali Senatorowie Piotr Łukasz Andrzejewski i Jan Orzechowski.

W związku z negatywnym stanowiskiem Senatu Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej na posiedzeniu NRA w dniu 10 lutego 1996 r. wniósł o zajęcie stanowiska przez NRA. Po dyskusji, w której głos zabrał między innymi senator RP adw. Jan Orzechowski, prezes NRA zwrócił się o podjęcie uchwały upoważniającej Prezydium NRA do ewentualnych działań zmierzających do wniesienia skargi do Trybunału Konstytucyjnego. W dyskusji zwyciężył pogląd, iż Prezydium NRA winno wystąpić z tą sprawą do Trybunału Konstytucyjnego w wypadku, jeżeli w życie wejdzie art. 87 k.p.c., a przed dniem 1 lipca br. nie zostanie uchwalona ustawa o zmianie Prawa o adwokaturze i ustawy o radcach prawnych.

NRA upoważniła Prezydium Naczelnej Rady do podjęcia działań zgodnie z wcześniej sformułowanym poglądem.

Wobec pojawiających się prób interpretacji, że art. 87 k.p.c. stanowi samoistną podstawę do reprezentowania przez radców prawnych osób fizycznych przed wszystkimi sądami, członkowie Prezydium NRA w środkach masowego przekazu wielokrotnie prezentowali pogląd o sprzeczności z prawem takiej wykładni.

W dniu 28 lutego 1996 roku w czasie spotkania członków Prezydium NRA z ministrem sprawiedliwości prof. Leszkiem Kubickim, prezes NRA poruszył problem art. 87 k.p.c. oraz wniósł o udzielenie pomocy w sprawie przyspieszenia prac legislacyjnych nad ustawami korporacyjnymi oraz oświadczył, że jeżeli art. 87 k.p.c. miałby obowiązywać wcześniej od nowelizacji ustaw obu korporacji, samorząd adwokacki będzie zabiegał o skierowanie tej sprawy do Trybunału Konstytucyjnego.

W dniu 13 marca br. do Prezydium NRA w Warszawie wpłynęło pismo Prezydium ORA w Poznaniu z dwoma wnioskami:

a) o wystąpienia do Prezydenta RP o zawetowanie ustawy o nowelizacji k.p.c. przez odmowę jej podpisania,

b) zaskarżenie ustawy do Trybunału Konstytucyjnego w części dotyczącej zmiany art. 87 k.p.c. w ramach samodzielnych uprawnień samorządu zawodowego – o kontrolę jej zgodności z obowiązującym prawem.

Prezes NRA pismem z dnia 15 marca 1996 roku zwrócił się do Prezydenta RP z prośbą o skorzystanie z uprawnienia określonego w art. 18 ust. 3 Ustawy Konstytucyjnej z 17 października 1992 roku (czyli o niepodpisanie ustawy z powodu sprzeczności art. 87 i innych k.p.c. z art. 4 ustawy z 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych oraz art. 1 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze).

W sprawie tej prezes NRA odbył rozmowy z ministrami Kancelarii Prezydenta RP Danutą Waniek i Andrzejem Glinieckim w obecności adw. Ryszarda Kalisza.

W toku posiedzenia NRA w dniach 13–14 kwietnia 1996 roku prezes NRA poinformował o stanowisku ORA w Poznaniu oraz o wystąpieniu do Prezydenta RP z prośbą o zgłoszenie weta (str. 7 protokołu posiedzenia NRA).

Nikt z członków NRA, w tym także reprezentującym Izbę Wielkopolską, nie zgłosił żadnego sprzeciwu co do działania Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej.

W dniu 22 maja br. odbyło się posiedzenie podkomisji sejmowej ds. nowelizacji obu ustaw korporacyjnych. Po zaprezentowaniu stanowisk obu przedstawicieli samorządu adwokackiego i radcowskiego podkomisja zaleciła obu samorządom przedstawienie ostatecznego stanowiska ich naczelnych organów do dnia 18 czerwca br., co do wszystkich punktów zbieżnych i do wskazania tych punktów, w których nie doszło i nie może dojść do porozumienia.

Po tym posiedzeniu przedstawiciele Naczelnej Rady Adwokackiej postanowili, po uzyskaniu akceptacji Prezydium, przygotować wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego.

W zakresie wykładni art. 87 k.p.c. stanowisko prezentowane przez Prezydium NRA znalazło pośrednie odbicie w nie publikowanym postanowieniu SN z 15 marca 1996 roku Sygn. akt I CRN 34/96.

Zgodnie z § 8 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu adwokat winien wykonywać czynności zawodowe według najlepszej woli i wiedzy, z należytą sumiennością, uczciwością i gorliwością.

Ta zasada powinna również obowiązywać przy zgłaszaniu wniosków na zgromadzeniach izb.

Zdaniem Prezydium NRA projektodawcy uchwały Izby Wielkopolskiej z dnia 25 maja 96 r. nie wykazali ani dobrej woli, ani należytej wiedzy, sumienności i gorliwości dla ustalenia, czy i jakie działania podejmowało Prezydium NRA i prezes NRA osobiście.

Prezydium NRA wyraża pogląd, iż uchwała Izby Wielkopolskiej może osłabić pozycję adwokatury i to w okresie dla niej szczególnie trudnym, gdy jej siła winna wyrażać się przede wszystkim w jedności i solidarności.

Za Prezydium NRA
Stanisław Rymar

► 8 czerwca 1996 r. odbyło się nadzwyczajne plenarne posiedzenie NRA. Naczelna Rada Adwokacka zapoznała się z uchwałami:

– ORA w Warszawie, która uznała zarzuty wysunięte wobec prezesa NRA adw. **Czesława Jaworskiego** za niesłuszne wyrażając pogląd, że zwołanie Nadzwyczajnego Zjazdu Adwokatury byłoby celowe tylko w przypadku bezpośredniego zagrożenia zmianami ustawodawczymi, które godziłyby w tożsamość i tradycje zawodu.

– ORA w Lublinie, która opowiedziała się przeciwko zwołaniu Nadzwyczajnego Zjazdu uznając zarzuty wobec Prezesa NRA i Naczelnej Rady Adwokackiej za bezpodstawne.

– ORA w Białymstoku, która opowiedziała się za zwołaniem Nadzwyczajnego Zjazdu w związku z koniecznością podjęcia działań zmierzających do obrony tożsamości adwokatury i tradycji zawodu i potrzebę zakwestionowania regulacji znowelizowanego art. 87 k.p.c. ORA w Białymstoku nie uzasadniła żądania zwołania Zjazdu celowością wyboru nowych władz adwokatury.

Naczelna Rada Adwokacka po dyskusji podjęła uchwały:

Uchwała Nr 1/IV/96 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 8 czerwca 1996 roku

Naczelna Rada Adwokacka postanawia:

I. nieuwzględnić wniosku Okręgowej Rady Adwokackiej w Poznaniu z dnia 11 marca 1996 roku dotyczącego zaskarżenia do Trybunału Konstytucyjnego ustawy z dnia 1 marca 1996 roku, o zmianie kodeksu postępowania cywilnego w części dotyczącej zmiany art. 87 k.p.c.

– z wnioskiem o zbadanie jej zgodności z Konstytucją;

II. zwrócić się do I Prezesa Sądu Najwyższego z wnioskiem o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego o ustalenie powszechnej wykładni art. 87 k.p.c. w jego znowelizowanej wersji.

Uchwała Nr 2/IV/96
Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 8 czerwca 1996 roku

Naczelna Rada Adwokacka stwierdza, że adwokat **Czesław Jaworski** – prezes Naczelnej Rady Adwokackiej dobrze służy adwokaturze polskiej.

Ponadto NRA określiła założenia, jakimi kierować się powinno Prezydium NRA w kontaktach i rozmowach z przedstawicielami KRRP.

► 13 czerwca 1996 r. Prezydium NRA skierowało do I Prezesa Sądu Najwyższego prof. dr hab. **Adama Strzembosza** wniosek o następującej treści:

Pan
Prof. dr hab.
ADAM STRZEMBOSZ
Pierwszy Prezes
Sądu Najwyższego

Wielce Szanowny Panie Prezesie,

Z upoważnienia Naczelnej Rady Adwokackiej uprzejmie proszę Pana Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o zgłoszenie do Trybunału Konstytucyjnego w trybie art. 13 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 1991 r. Nr 109, poz. 470, z 1993 r. Nr 47, poz. 213, z 1994 r. Nr 122, poz. 593 oraz z 1995 r. Nr 13, poz. 59) wniosku o powszechną wykładnię art. 87 § 1 k.p.c. w wersji przyjętej w ustawie z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 189).

Zdaniem Naczelnej Rady Adwokackiej przedmiotem wykładni winno być rozstrzygnięcie kwestii, czy radca prawny może być pełnomocnikiem osoby fizycznej w każdej sprawie cywilnej na podstawie art. 87 § 1 k.p.c., czy też dyspozycję tego przepisu należy rozpatrywać łącznie z art. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku, o radcach prawnych (Dz. U. Nr 19, poz. 145 z późn. zm.) i art. 24 ustawy z dnia 23 grudnia 1988 roku o działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 41 poz. 324, z późn. zm.).

UZASADNIENIE

1. W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 7 lit. a ustawy z dnia 1 marca 1996 roku o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego... i (Dz. U. Nr 43, poz. 189) zasadnicze znaczenie ma zdanie pierwsze tego przepisu „Pełnomocnikiem może być adwokat lub radca prawny (...)”.

Według dotychczasowej regulacji adwokat był również wskazany jako pierwszy wśród podmiotów mogących pełnić funkcję pełnomocnika w sądowym postępowaniu cywilnym, w sposób nieograniczony obok innych („a ponadto”), mających legitymację uwarunkowaną szczególnym stosunkiem prawnym. Natomiast dopuszczalność pełnomocnika radcy prawnemu normował w sposób limitowany § 2 art. 87 k.p.c.

Procesowe uprawnienia określone w art. 87 k.p.c. miały materialne odbicie w ustawie Prawo o adwokaturze i ustawie o radcach prawnych, a innych podmiotów w odpowiednich przepisach prawa materialnego.

2. W projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych i innych ustaw, z dnia 18 lutego 1994 roku (druk sejmowy nr 289) przewidziana była nowelizacja art. 87 k.p.c. w następującym brzmieniu „Pełnomocnikiem może być adwokat lub – w zakresie określonym w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, radca prawny, a ponadto (...)”.

Projekt ten przewiduje następujący zapis art. 4:

„Art. 4 ust. 1. Wykonywanie zawodu radcy prawnego polega na świadczeniu pomocy prawnej podmiotom gospodarczym oraz jednostkom organizacyjnym.

Art. 4 ust. 2. Radca prawny może świadczyć pomoc prawną także osobom fizycznym w sprawach ze stosunku pracy, ze stosunku ubezpieczeń społecznych, sprawach administracyjnych, a także przy czynnościach zmierzających do podjęcia działalności gospodarczej oraz wynikających z tej działalności – po jej ustaniu, zastrzeżeniem postanowień, o których mowa w art. 8 ust. 2 (...)”.

Prace powołanej Podkomisji sejmowej do spraw nowelizacji obu ustaw samorządowych nie zostały jeszcze zakończone.

3. W czasie parlamentarnych prac nad zmianą Kodeksu postępowania cywilnego zgłoszona została poprawka zmierzająca do nowelizacji art. 87 §§ 1 i innych przepisów k.p.c. przez dodanie po słowie „adwokat” słów „lub radca prawny”. Przeciwno tej poprawce wypowiedzieli się: przedstawiciel Biura Legislacyjnego Kancelarii Sejmu, przedstawiciel Krajowej Rady Sądownictwa, przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej – uważając, że zmiana art. 87 k.p.c.

winna nastąpić łącznie ze zmianą ustawy o radcach prawnych, a ponadto, że uchwalona zmiana pozostawać będzie w sprzeczności z ustawą o radcach prawnych i ustawą Prawo o adwokaturze, w których to ustawach określony został podmiotowy i przedmiotowy zakres zastępstwa sądowego.

W toku dyskusji parlamentarnej przez nikogo nie był kwestionowany pogląd, że art. 87 k.p.c. ma charakter przepisu procesowego i że uprawnienia do reprezentowania osób fizycznych wynikają z ustaw samorządowych.

4. Po uchwaleniu ustawy o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego pojawiły się próby nadania znowelizowanemu art. 87 tego rodzaju wykładni, że radcowie prawni, tak samo jak adwokaci, od dnia 1 lipca 1996 roku będą mogli świadczyć pomoc prawną w postępowaniach sądowych osobom fizycznym we wszystkich kategoriach spraw cywilnych (np. publikacja w Rzeczpospolitej z dnia 2–3 marca br.).

Zjawisko to stało się tym bardziej niepokojące, że Krajowa Rada Radców Prawnych odstąpiła od zawartych uprzednio porozumień z samorządem adwokackim co do zakresu świadczenia pomocy prawnej osobom fizycznym przez radców prawnych.

Niepokojące są również wypowiedzi niektórych przedstawicieli sądownictwa powszechnego o traktowaniu art. 87 k.p.c. jako samoistnej podstawy nadającej radcom prawnym uprawnienie do zastępstwa osób fizycznych we wszystkich postępowaniach cywilnych.

5. W tym zarysowującym się sporze Naczelna Rada Adwokacka konsekwentnie wyraża następujący pogląd:

Art. 87 k.p.c. ma charakter przepisu procesowego, a materialne uprawnienia do reprezentowania osób fizycznych przez adwokatów i radców prawnych wynikają z ustawy Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych, a także z art. 24 ustawy o działalności gospodarczej w zakresie przewidzianym przez tę ustawę.

Pogląd Naczelnej Rady Adwokackiej znajduje uzasadnienie w przebiegu dyskusji parlamentarnej, poświęconej nowelizacji art. 87 k.p.c. oraz w sposób pośredni w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996 r. sygn. akt I CRN 34/96.

6. Właściwa reprezentacja osób fizycznych w postępowaniach sądowych ma istotny związek z ochroną praw i wolności obywatelskich.

Wobec tego, że zmieniony art. 87 k.p.c. może prowadzić do kolizji między trzema równorzędnymi ustawami (K.P.C., ustawa o radcach prawnych, ustawa Prawo o adwokaturze), a w każdym razie do sprzecznych interpretacji – Naczelna Rada Adwokacka zwraca się z uprzejmą prośbą do Szanownego Pana Profesora jako Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o wystąpienie do Trybunału Konstytucyj-

nego z wnioskiem o dokonanie powszechnej wykładni art. 87 § 1 k.p.c. w związku z treścią art. 4 ustawy o radcach prawnych oraz art. 24 ustawy o działalności gospodarczej.

adw. *Czesław Jaworski*

► 15 i 16 czerwca br. odbyło się kolejne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej, w toku którego prezes adw. **Czesław Jaworski** przedstawił obszerną relację ze spotkania z 12 czerwca 1996 r. z przedstawicielami Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych.

Naczelna Rada Adwokacka podjęła uchwałę publikowaną poniżej:

**Uchwała nr 3/V/96
Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 15 czerwca 1996 roku**

w sprawie stanowiska samorządu adwokackiego wobec trwających prac legislacyjnych nad nowelizacją ustawy Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz innych ustaw.

1.

Naczelna Rada Adwokacka związana jest stanowiskiem zawartym w uchwale Krajowego Zjazdu Adwokatury w Krakowie z dnia 22 listopada 1992 roku oraz w uchwale Krajowego Zjazdu Adwokatury w Poznaniu z dnia 26 listopada 1995 roku, w których udzielono poparcia nowelizacji przedstawionej w projekcie z dnia 18 lutego 1994 roku o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych i innych ustaw (druk sejmowy nr 289).

2.

Naczelna Rada Adwokacka uważa, że między dwoma samorządami adwokackimi i radcowskim zawarte było porozumienie stanowiące podstawę poselskiej inicjatywy ustawodawczej.

3.

O odstąpieniu przez samorząd radców prawnych od poprzednio zawartych porozumień Naczelna Rada Adwokacka została wstępnie poinformowana na posiedzeniu podkomisji w dniu 22 maja 1996 roku, a ostatecznie w dniu 12 czerwca 1996 roku na spotkaniu przedstawicieli Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z przedstawicielami Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych, kiedy

to przedstawicielom NRA doręczono tekst uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z 27 kwietnia 1996 nr 25/IV/96 wraz z załącznikiem w postaci projektu ustawy o zawodzie i samorządzie radców prawnych.

4.

Naczelna Rada Adwokacka sprzeciwia się propozycjom zawartym w tym projekcie, a w szczególności uregulowaniom ujętym w artykułach 4, 6 i 8, które to propozycje w zasadniczy sposób zmieniają podstawowe założenia wyrażone w projekcie poselskim (druk sejmowy nr 289).

5.

W związku ze zmianą stanowiska Krajowej Rady Radców Prawnych i odstąpieniem od uprzednio zawartych porozumień Naczelna Rada Adwokacka nie widzi możliwości porozumienia się z samorządem radców prawnych w oparciu o jego propozycje funkcjonowania obu zawodów. W związku z zaistniałą sytuacją NRA powołuje komisję do opracowania zmian nowelizacyjnych dotyczących Prawa o adwokaturze oraz ustosunkowania się do przedłożonego przez Krajową Radę Radców Prawnych projektu ustawy o zawodzie i samorządzie radców prawnych.

6.

Naczelna Rada Adwokacka wyraża pogląd, że świadczenie pomocy prawnej przy zachowaniu zasady uczciwej konkurencji może odbywać się tylko na jednakowych warunkach.

Naczelna Rada Adwokacka zwraca uwagę, że adwokata obowiązuje ustawowy zakaz wykonywania zawodu z równoczesnym pozostawaniem w stosunku pracy. Adwokat nie może wykonywać także zawodu jeżeli jego małżonek pełni funkcje sędziowskie, prokuratorskie lub w okręgu izby adwokackiej – w organach dochodzeniowo-śledczych. Nadto osobę ubiegającą się o wpis na listę adwokatów, która uprzednio pełniła wyżej wymienione funkcje w wymiarze sprawiedliwości, obowiązuje karencja przewidziana ustawą.

W wypadku wejścia w życie zmian uprawniających radców prawnych do świadczenia w jakimkolwiek zakresie pomocy prawnej na rzecz osób fizycznych, wymienione wyżej zasady winny obowiązywać także radców prawnych.

Naczelna Rada Adwokacka zobowiązuje Prezydium NRA do prezentowania powyższego stanowiska wobec władz ustawodawczych i wykonawczych ze szczególnym zwróceniem uwagi na dychotomiczny podział sfer zainteresowań obu zawodów.

(Uchwała ta została 18 czerwca 1996 r. przedstawiona na posiedzeniu Podkomisji Sejmowej przygotowującej zmiany w ustawach: Prawo o adwokaturze i radcach prawnych. Podkomisja udzieliła 6-tygodniowego terminu do zgłoszenia propozycji legislacyjnych oraz zajęcia stanowiska wobec projektu przedłożonego przez KRRP).

W posiedzeniu NRA uczestniczył minister sprawiedliwości prof. Leszek Kubicki. Przedmiotem dyskusji, jaka toczyła się przy udziale Ministra Sprawiedliwości były m.in. problematyka związana z projektami zmian legislacyjnych w ustawach korporacyjnych, sprawa taksy adwokackiej i wynagrodzeń za „urzędówki” oraz kwestie dotyczące działalności spółek zagranicznych.

Podczas posiedzenia podjęto uchwały zmieniające regulamin aplikacji adwokackiej i statut OBA, oraz uchwalono plan rozmieszczenia.

Ponadto zapadła uchwała zlecająca firmie brokerskiej wybranie najkorzystniejszej oferty ubezpieczeń adwokackich od odpowiedzialności cywilnej. NRA wyraziła też protest przeciwko naruszaniu praw człowieka na Białorusi w związku z procesami działaczy opozycji.

Członkom ORA została doręczona uchwała ORA w Szczecinie z 31 maja 1996 r. popierająca stanowisko zawarte w uchwale Zgromadzenia Izby Wielkopolskiej.

Do NRA wpłynęła też uchwała ORA w Płocku, która udzieliła obecnym władzom adwokatury mandatu zaufania zwracając się do NRA, by rozważyła celowość zwołania Nadzwyczajnego Zjazdu w wypadku „bezpośredniego zagrożenia egzystencji polskiej adwokatury”.

NRA powołało nową komisję do prac nad nowelizacją nowelizacji ustawy Prawo o adwokaturze.

Warszawa, dnia 27 czerwca 1996 r.

Andrzej Wojciech Konopka